

РЕШЕНИЕ

№ 6284

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110162083 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД срещу Г. Д. И., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно искиове с правно основание чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Г. Д. И. дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата 1044,58 лева за главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.05.2018-30.04.2021 г. и сумата 136,83 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2019- 09.05.2022 г.; сумата 29,20 лева за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.12.2019- 30.04.2021 г. и сумата 04,77 лева за мораторна лихва за периода 31.01.2020-09.05.2022г.; ведно със законна лихва върху главниците от 25.05.2022 г. за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 27039/2022 г. по описа на СРС.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за исковия период, чиято стойност не е платена в предвидените срокове от ответника в качеството на клиент на топлинна енергия, съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ. Ответникът не изпълнил и задължението да заплаща услуга за дялово разпределение. Претендира се право на обезщетение по чл. 86 от ЗЗД, съобразно приложимите ОУ от 2014 г., както и съдебни разноски. Прави искане по чл. 219 от ГПК.

Ответникът, чрез особен представител, оспорва исковите като нередовни, по основание и размер. Оспорва наличието на облигационна връзка между страните, евентуално обема на притежаваните ид.ч. от правото на собственост. Счита, че претендираната стойност на топлинна енергия не съответства с реално доставеното количество. Прави възражение за давност.

Третото лице-помагач „Т.С.“ ЕООД на страна на ищеца счита исковите за основателни.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

От ч. гр. дело №27039/2022 г. по описа на СРС се установява, че по заявление на ищцовото дружество е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК, съгласно която съдът разпорежда И.Г.Ц. и Г. Д. И. да заплатят, съответно при квоти 1/4 и 3/4 сумата 1392,78 лева за главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.05.2018-30.04.2021 г. и сумата 182,44 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2019-09.05.2022 г.; сумата 38,93 лева за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.12.2019-30.04.2021 г. и сумата 06,35 лева за мораторна лихва за периода 31.01.2020-09.05.2022г.; ведно със законна лихва върху главниците от 25.05.2022 г. до окончателното им изплащане. По отношение на И.Ц. заповедта за изпълнение е влязла в законна сила, а спрямо Г. И. предявени по реда на чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК иски за установяване на вземането.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“ Сключването на писмен договор не е условие за възникване на облигационната връзка – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за възникване на правоотношението. Представените по делото Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, са публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ. Не се твърди и не доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ – ответникът да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ и предложил специални условия, както и че е сключен индивидуален договор за продажба на топлинна енергия с трето лице. Ирелевантно е дали ответникът фактически е обитавал имота.

Ищецът представя Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №61, . IV, рег. №8080, дело №8080, дело №589/14.12.2021 г. на Нотариус с рег. №*** на НК, от който се установява, че Г. Д. И. и И.Г.Ц. се разпореждат в полза на П.Е.Н. с правото на собственост върху недвижимия имот – ап. №19, находящ се в *****. От споразумителен протокол, с нотариална заверка на подписи с рег. №8088 от 14.12.2021 г. на Нотариус с рег. №*** на НК, се изяснява, че Г. Д. И. и И.Г.Ц. предават владението на купувача на 14.12.2021 г. и уговарят, че остават за сметка на продавачите Г. Д. И. и И.Г.Ц. всички задължения за имота към „Т.С.“ ЕАД, в т.ч. изравнителни сметки, за периода до 14.12.2021 г.

От Нотариален акт за замяна на недвижими имоти по д. №5450/28.11.1988 г. се установява, че през време на брака си Ю.А. Д.а, съпруга на Г. Д. И., е придобила правото на собственост върху процесния имот, срещу замяна с единствения й недвижим имот ап.69. Видно от удостоверение за наследници от 15.12.2023 г. Ю.А. Д.а- И.а е починала на 12.03.2020 г. и оставила наследници по закон – съпруг отв. И., и дете.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че към 1988 г. и до 12.03.2020 г. Ю.А. Д.а- И.а и Г. Д. И. са се намирали в граждански брак. Недвижимият имот е придобит през време на брака им, поради което действа презумцията по чл. 19, ал. 3, вр. ал. 1 от СК-1985г. (отм.), че имотът е станал съпругеска имуществена общност. Противното не се доказва от ответника, като по реда на чл. 146, ал. 2 от ГПК съдът с проекта за доклад по делото е указал на страната, че не сочи

доказателства, че обема на правото на собственост на отв. И. е $\frac{1}{2}$ ид.ч., с оглед на твърдението, че имотът е придобит с лични средства /наследствен имот/ на съпругата. Удостовереното в нот. акт, че Д.а се е разпоредила с единствения си имот е индиция, изолирана в доказателствената съвкупност, като в тази част удостоверяването на нотариуса не се ползва с материална доказателствена сила. Приемането на наследство може да е изрично или мълчаливо – чл. 49 от ЗН. Мълчаливо приемане на наследство има, когато наследникът извърши действие, което несъмнено предполага неговото намерение да приеме наследството. Действие, което несъмнено предполага намерение да се приеме наследството, е това на разпореждане с наследствено имущество, какъвто именно е настоящия случай. Ето защо по арг. от чл. 19, ал. от СК отм. и правилата за наследяване чл. 5 и сл. от ЗН, за периода 01.05.2018 г. до 12.03.2020 г. отв. И. отговаря солидарно със съпругата си, респ. за цялото вземане на ищеца, като при условията на чл. 6 от ГПК съдът разглежда исковете за вземането, предявено в по-малък размер $-\frac{3}{4}$; за периода 12.03.2020-30.04.2021 г., при квота $\frac{3}{4}$ ид.ч., придобити на основание прекратена СИО и наследство. Предвид това съдът приема, че през исковия период като (съ)собственик на имота ответникът се намира в облигационно правоотношение с ищцовото дружество, тъй като качеството потребител на топлинна енергия се свързва с принадлежността на вещно право на собственост върху имота, и отговаря за неплатените суми към ищеца. Освен това, по реда на чл. 61, ал.4 от ОУ, преди промяна на партидата, предишният и новият собственик са уредили помежду си всички задължения за топлинна енергия, за което е съставен нотариално заверен споразумителен протокол.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането ѝ. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на Съда на Европейския съюз за това, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

От заключение на съдебна техническа експертиза, неоспорено от страните и преценено от съда по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че за периода 01.05.2018-30.04.2021 г. реално потребеното количество топлинна енергия за имота е на стойност сумата 2676,71 лв., в нея не са включени лихви или стари задължения, като за сметка на ищеца са отчислявани технологичните разходи на абонатната станция. Вещото лице установява, че доставката е начислявана въз основа на реален отчет, което се установява и от представените от третото лице-помагач индивидуални отчети. Предвид установения от вещото лице размер на доставка на топлинна енергия, съдът приема, че съразмерно на $\frac{3}{4}$ от притежаваните ид.ч. от правото на собственост на ответника дългът му за главница за цена на топлинна енергия възлиза на сума 2007,53 лв.

Искът за установяване на съществуване на правото на парично вземане, удостоверение в заповед за изпълнение, съгласно чл. 422, ал. 1 от ГПК се счита предявен от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което е сторено на 25.05.2022 г. На основание чл. 116, б. „б” от ЗЗД, считано от тази дата спират да текат давностните срокове. Съгласно чл. 111, б. „в” от ЗЗД, правото на парично периодично вземане, каквото е това на топлофикационното дружество, съгласно Тълкувателно решение №2/2013г. на ВКС, както и вземането за лихва, се погасява с изтичането на тригодишна

давност. Претендират се парични вземания за главници за периода за периода 01.05.2018-30.04.2021 г. и погасени по давност ще са изискуеми парични вземания преди три години назад от датата на предявяване на исковата молба (чл. 114, ал. 1 от ЗЗД) – преди 25.05.2019 г. Приложими след 11.08.2016 г. са Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, които публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ. Според чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на паричното вземане за цена на топлинна енергия се определя според правилата в ОУ при прогнозни сметки. Тъй като в чл. 33, ал. 1, във вр. чл.32, ал.1 от ОУ е уговорено, че потребителят е длъжен да заплаща продажната цена за доставена топлинна енергия ежемесечно – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, тези парични задължения стават изискуеми на 45-то число, следващо месеца, за който са дължими, и от този момент започва да тече погасителната давност. Следва да се съобрази, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. С оглед на спирането на давността през 2020 г. на това обективно основание в конкретния случай не е покрито с давностен срок вземането за главница за периода 01.01.2019-30.04.2021 г.

От съдебна счетоводна експертиза, неоспорена от страните и преценена по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че са извършени плащания в хода на делото, но счетоводно дългът на ответникът не е променен, което дава основание на съда да приеме, с оглед на процесуалните действия по делото, че тези плащания касаят дългът на другия длъжник по заповедта за изпълнение. Поради това съдът, съобразно правомощието си по чл. 162 от ГПК, като взе предвид стойността на доставка на топлинна енергия за отчетен период 01.05.2018-30.04.2019 г., както и стойността и съразмерно за всеки месец и че за м.05.2018-м.12.2018 г. е покрито с давност вземането; установява, че за периода 01.01.2019-30.04.2021 г. непогасената по давност главница, дължима от отв. И., при условията на $\frac{3}{4}$, възлиза на сумата 438,58 лв., за която се дължи сумата 73,47 лв. - мораторна лихва периода 15.09.2019- 09.05.2022 г.

Съобразно приложимите Общи условия от 2016 г., а именно чл. 33, ал. ал. 1 и ал. 4 от продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, за което вещото лице по ССЧЕ представя изчисления в табличен вид с период и размер дължимите суми. Ответникът не твърди и не доказва да е погасил в срок паричното вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия, поради което ищецът има право на обезщетение за забавено изпълнение за неплатената главница за цена на топлинна енергия.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл.139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От представените писмени доказателства от третото лице-помагач главни и индивидуални отчети и заключение на СТЕ съдът приема, че са предоставени услугите за дялово

разпределение, а предвид това исковата претенция за непогасената по давност главница подлежи на уважение по основание и размер. Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен иска за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36, ал. 2 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

В заключение предявените искове подлежат на уважение за сумите 438,58 лв. – главница за цена на топлинна енергия за периода 01.01.2019-30.04.2021 г., с 73,47 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019- 09.05.2022 г., и 29,20 лв. – главница за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.12.2019-30.04.2021 г., а за останалата част – отхвърлят. Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 25.05.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ищецът има право на съдебни разноски. Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. Претенцията за юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, се определя от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25 и чл. 26 от НЗПП. Ищецът е сторил съдебни разноски по отношение на отв. И., както следва: пред заповедния съд за платена държавна такса -24,31 лв., и юрисконсултско възнаграждение – 37,50 лв.; пред иския съд за платени държавни такси - 30,69лв.; 600 лв. - възнаграждения на вещи лица, 400 лв. – възнаграждение на адвокат, особен представител на ответника; 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение. На ищцовото дружество по правилото на чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно на уважената част от исковете за съдебни разноски се следва сумата общо 531,06 лв. От ССЧЕ се установява, че в хода на процеса с извършените плащания са погасени предварително и съдебни разноски за сумата общо 121,70 лв. Пред заповедния съд разноските спрямо отв. И. са общо 61,81 лв., а спрямо другия длъжник Цветкова - 20,60 лв. Платеното като се отнесе за това перо от дълга на дл. Цветкова, то остатъкът от 101,10 лв. следва да се приспадне от възложените в тежест на ответника разноски, с оглед на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване в гражданския оборот, или на ищеца се пресъди сумата 429,96 лв.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Г. Д. И., с ЕГН:*****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на основание чл. 318, ал. 2 от ТЗ, чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 438,58 лева – главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.01.2019-30.04.2021 г. и сумата 73,47 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2019- 09.05.2022 г.; сумата 29,20 лева за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.12.2019- 30.04.2021 г.; ведно със законна лихва върху главниците от 25.05.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 27039/2022 г. по описа на СРС; като иска за главница за цена на доставка на топлинна енергия за периода 01.05.2018-30.12.2018 г. и над уважения размер от 438,58 лева до пълния предявен размер 1044,58 лева; иска за мораторна лихва над уважения размер от

73,47 лева до пълния предявен размер от 136,83 лева; и иска за сумата 04,77 лева – мораторна лихва, начислена върху главницата за цена на извършена услуга дялово разпределение, за периода 31.01.2020-09.05.2022 г. – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА Г. Д. И., с ЕГН:*****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 429,96 лева – съдебни разноси.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____